

Op expeditie

Het is weer zover; ik ga op expeditie. Dat vergt de nodige voorbereidingen, want er moet heel wat mee. Natuurlijk mijn verrekijker, een loepje voor het dichtbij gebeuren, mijn 'heukels' (een plantendetermineerbijbel) en nog wat andere forse plantengidsen, een opschrijfblok, potlood en laat ik vooral mijn fototoestel met reserve accu niet vergeten. Dan de kleding. Dat is altijd lastig want het weer kan alle kanten uitgaan, dus ga ik op safe met een regenjack. De bijpassende broek moet dan maar in de tas.

Even op buienradar kijken, ach laat ik toch ook maar een opvouwbaar parapluutje meenemen... Natuurlijk stevige stappers die een stootje kunnen velen of toch maar laarzen, want de vorige expeditie ligt me nog vers in het geheugen. Na een heftige regenbui waren mijn schoenen na drie dagen nog niet droog! Nu schijnt de zon tussen de wolken door dus een flesje zonnebrand en een zonnebril horen ook bij de uitrusting. De tekentang laat ik thuis, daar ga ik mij na terugkomst wel mee bezig houden. Een flesje water en wat krachtvoer past er bijna niet meer bij. En oh ja mijn telefoon of zou er daar geen bereik zijn... Zie zo, ik kan op pad. Na 5 minuten stevig doorfietsen bereik ik de volgende uitdaging; een flinke klim met al mijn bagage, maar dat breng ik ook tot een goed einde. Mijn einddoel komt in zicht. Mede expeditieleden zijn al aanwezig en we storten ons al snel op de natuur. Fanatiek wordt er in kaart gebracht wat er allemaal groeit en bloeit en dat is heel wat. Van akkermelkdistel tot zilverschoon, van avondkoekoeksbloem tot citroengele honingklaver. Het is kwijlen voor de echte plantenliefhebbers. Termen als stengelomvattende bladen, wel of niet borstelig behaard, kegelvormige snavel en pappusharen vliegen mij om de oren. Dit gaat mij wat te diep en ik geniet vooral van de prachtige wolkenluchten waarvan het blauw mooi afsteekt tegen de knalgele begroeiing. Verderop ligt een grote plas met middenin kleine eilandjes waar veel vogels zijn neergestreken. Een flink aantal lepelaars staat te dommelen, een klutenfamilie is druk aan het foerageren, kleine pleviertjes hollen over het grind en visdiefjes maken spectaculaire duiken in het water. Pa en moe zwaan zwemmen trots rond met zes jongen, scholeksters, futen, kuifeenden met jongen en grutto's maken ook gebruik van deze mooie plek. In het riet zingt de kleine karekiet en bovenop een wiebelige rietpluim doet de rietgors zijn best. De vorige keer dat ik hier was werd deze idylle nog wreed verstoord door een hond die wel zin had in een vogeltje. Hij zwom naar de eilandjes en zorgde daar voor grote paniek. De hondenbaas was de hond duidelijk niet de baas... Maar nu is gelukkig de rust weergekeerd in de prachtige MUNNIK(K)ENPOLDER.

Tekst en foto: Ada van der Aar